

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 8Ek/1058/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118303420
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118303420.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Fuel Traders Corporation s. r. o., Dvořákovo nábřeží 8, 811 02 Bratislava, IČO: 46 014 195, právne zast.: JNC Legal s. r. o., Panenská 8, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36807231, advokát, proti povinnému: K. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. nad V. XXX, XXX XX A. nad V., právne zast.: JUDr. Jozef Polák, advokát, so sídlom Aleja Slobody 1890/50, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 37981765, o vymoženie 24 462,00 Eur s prísl., vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Jozef Rišian, so sídlom exekútorského úradu Pivovarská 1069, 010 01 Žilina, IČO: 35 658 991, pod sp. zn. 139EX 443/18, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/1058/2018 zo dňa 11. apríla 2019, takto

rozhodol:

I. Sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/1058/2018 zo dňa 11. apríla 2019 zamietá.

II. Oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením sp. zn. 8Ek/1058/2018 zo dňa 11. apríla 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol v súlade s ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku.

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 10.07.2018 domáhal od povinného vymoženiu 24 462,00 Eur s prísl., na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok zo dňa 19.06.2018, číslo: MD/02/2017-9, ktorý vydal Mgr. Marcel Drgon, advokát, Advokátska kancelária Jesenského 2, 811 02 Bratislava ako ustanovený rozhodca a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.06.2018 a vykonateľnosť dňa 26.06.2018 (ďalej len „exekučný titul“ alebo „rozhodcovský rozsudok“). Poverením zo dňa 24.09.2018 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Jozefa Rišiana, so sídlom exekútorského úradu Pivovarská 1069, 010 01 Žilina, IČO: 35 658 991 (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý ju vedie pod sp. zn. 139EX 443/18.

3. Dňa 10.10.2018 podal povinný u súdneho exekútora návrh na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku) z dôvodu podľa ust. § 61k písm. d) Exekučného poriadku, teda z dôvodu existencie iných skutočností, ktoré bránia vymáhateľnosti nároku. Spolu s návrhom na zastavenie exekúcie zároveň podal aj návrh na odklad exekúcie. Podľa povinného rozhodcovský rozsudok nie je materiálne ani formálne vykonateľný, pretože v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, bol porušený zákon neprospech povinného. Z týchto dôvodov povinný dňa 17.07.2018 podal na Okresný súd Bratislava V žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte len „ZoRK“). Povinný ďalej doplnil, že spolu so žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku podal na príslušný súd v súlade s § 40 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku až do rozhodnutia súdu vo veci samej. O návrhu povinného na odklad vykonateľnosti ani o žalobe povinného o zrušenie rozhodcovského rozsudku však do dňa podania návrhu na zastavenie

exekúcie nebolo rozhodnuté, aj keď žalobca (povinný) v konaní riadne pokračuje a uhradil aj súdny poplatok za podaný návrh. K dôvodom nezákonnosti exekučného titulu povinný v podrobnostiach poukázal na obsah podanej žaloby. Povinný taktiež namietal výšku uplatnených trov exekúcie, nakoľko podľa jeho názoru súdnemu exekútorovi nemohli vzniknúť ku dňu vydania upovedomenia o začatí exekúcie náhrada výdavkov a náhrada za stratu času vo výške, aká je uvedená v upovedomení o začatí exekúcie. Preto navrhol, aby súd exekúciu v celom rozsahu zastavil pre rozpor exekučného titulu so zákonom. Povinný k svojmu návrhu na zastavenie pripojil aj žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku zo dňa 16.07.2018, potvrdenie o vedení konania OS BA V sp. zn. 29Cr/34/2018, námietku nedostatku právomoci a žalobnú odpoveď zo dňa 04.05.2017, zmluvu o predaji podniku zo dňa 15.11.2016, výpis z ZR SR ku dňu 04.05.2017, výzvu na zaplatenie súdneho poplatku, potvrdenie o úhrade súdneho poplatku a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 322/2010-37 z 13.4.2011.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinného so zastavením exekúcie nesúhlasil. Uviedol, že predložený exekučný titul je právoplatný a vykonateľný až do okamihu, kým o jeho zrušení alebo odklade jeho vykonateľnosti na základe žaloby nerozhodne príslušný súd a preto v danom štádiu konania nie je dôvod na zastavenie exekúcie ani na jej odklad. Na viac podľa jeho názoru rozhodcovská doložka, ustanovenie rozhodcu, rozhodcovské konanie ani rozhodcovský rozsudok netrpia ani žiadnymi takými vadami, ktoré by odôvodňovali zrušenie exekučného titulu podľa § 40 ZoRK, zastavenie alebo odklad exekúcie. Závery rozhodcu majú podklad v riadne zistenom skutkovom stave a v správnom právnom posúdení, ktoré vychádza z Ústavy SR, zákonov ako aj ustálenej rozhodovacej činnosti súdov. Na viac prípadné vady rozhodcovského rozsudku, ktoré sú predmetom skúmania podľa § 40 ZoRK, pokiaľ by aj existovali, sú vylúčené z prieskumu exekučného súdu. Súčasne sú z prieskumu exekučného súdu vylúčené skutkové otázky vo veci samej a jej právne posúdenie. Na podporu uvedeného argumentu oprávnený poukázal na bod 75. článku I. zákona č. 336/2014 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z.z. a o doplnení zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Týmto ustanovením bolo s účinnosťou od 01.01.2015 vypustené ustanovenie § 45 ZoRK, ktoré upravovalo zastavenie exekučného konania exekučným súdom pre vady rozhodcovského rozsudku. Ak zákonodarca uvedené ustanovenie vypustil, podľa oprávneného tým prejavil zámer vylúčiť skúmanie väd rozhodcovského rozsudku exekučnými súdmi v iných ako spotrebiteľských sporoch (v ktorých je právna úprava odlišná). Prostriedkom obrany proti vadám rozhodcovského rozsudku je § 40 ZoRK. K tomu tiež oprávnený citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 336/2014 Z. z. a k vypusteniu § 45 ZoRK, podľa ktorej: „V nespotebiteľskej arbitráži sa posilňuje úloha strán na úkor súdnej ingerencie. Účastníci konania musia v prvom rade chrániť svoje práva prostredníctvom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku.“ Oprávnený v reakcii na obranu povinného proti exekúcii poukázal na skutočnosť, že oprávnený a povinný uzatvorili Zmluvu o predaji rafinérskych produktov zo dňa 05.12.2014 obaja ako podnikatelia pri výkone svojho podnikania. V Zmluve je uvedené ich IČO, DIČ, IČ DPH a registre, v ktorých boli obaja podnikatelia zapísaní. Povinný bol v tejto zmluve označený svojím obchodným menom a odtlačok pečiatky so svojím obchodným menom pripojil aj k podpisu na zmluve. Zmluva uzavretá medzi ním a povinným nemá spotrebiteľský charakter, povinný ju uzavrieť nemusel a preto nemôže byť v rozpore s pravidlami poctivého obchodného styku. Oprávnený k svojmu vyjadreniu pripojil aj Zmluvu o predaji rafinérskych produktov zo dňa 05.12.2014.

5. Súd v preskúmanom rozhodnutí považoval za preukázané, že v danom prípade exekúcia nie je vedená na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskej veci, pretože rozhodcovský rozsudok bol vydaný na podklade zmluvy o predaji rafinérskych produktov zo dňa 05.12.2014, ktorú obaja účastníci (oprávnený a povinný) uzatvorili ako podnikatelia, a na základe ktorej vznikol medzi účastníkmi obchodno - záväzkový vzťah. V tejto súvislosti ďalej súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, podľa ktorého: „Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods.1 písm.c/), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V tých ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú spísané pre bdelych“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského

súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali zmysel.“ Dôvodil, že v zmysle citovaných záverov exekučný súd nie je oprávnený skúmať platnosť, resp. existenciu rozhodcovskej zmluvy v sporoch nespotrebitelského charakteru. Nakoľko zákon o rozhodcovskom konaní poskytuje účastníkovi takéhoto konania možnosť podať na príslušný súd žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, je týmto vylúčená možnosť skúmať právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Súd ďalej prisvedčil názoru oprávneného, že v rozsahu nespotrebitelskej arbitráže bol vypustený § 45 ZoRK, pričom podľa dôvodovej správy tým došlo k posilneniu úlohy strán na úkor súdnej ingerencie. Účastníci konania musia v prvom rade chrániť svoje práva prostredníctvom žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ďalej konštatoval, že samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku neznamena, že rozhodcovský rozsudok bude zrušený a teda nastane dôvod na zastavenie exekúcie. Podľa § 40 ods. 3 ZoRK samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemá odkladný účinok, čo znamená, že predmetné rozhodnutie je riadnym exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, na podklade ktorého možno viesť exekúciu. Vo vzťahu k návrhu povinného na odklad exekúcie súd pripomenul, že rozhodovať o návrhu povinného na odklad exekúcie v zmysle platného a účinného Exekučného poriadku nemá právomoc a o návrhu na odklad exekúcie v zmysle ustanovenia § 61h Exekučného poriadku rozhoduje súdny exekútor. K námietke povinného týkajúcej sa výšky trov exekúcie súd dôvodil, že o takýchto námietkach rozhoduje iba v prípade zastavenia exekúcie súdnym exekútorom v zmysle ustanovení § 61n Exekučného poriadku. Podľa názoru súdu potom povinný v tomto štádiu nepreukázal, že by po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a nepredložil žiadne relevantné dôkazy o tom, že by bol jeho návrh na zastavenie exekúcie dôvodný, súd preto dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky na to, aby vo veci mohlo byť vydané rozhodnutie o zastavení exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

6. Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu podal povinný sťažnosť, v ktorej sa domáhal zastavenia exekúcie. V odôvodnení sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie je nesprávne, nakoľko pre vydanie napadnutého rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím sú vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dané odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) f) a h) CSP. Zdôraznil, že v konaní preukázal, že dňa 17.07.2018 v zákonom stanovenej lehote podal na Okresný súd Bratislava V žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia Rozhodcovského rozsudku Mgr. Marcela Drgona, advokáta, Advokátska kancelária so sídlom Jesenského 2, 811 02 Bratislava číslo MD 02/17-9 zo dňa 19.06.2018 a spolu so žalobou podal na uvedený súd v súlade s § 40 ods. 3 ZoRK návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodcovského rozsudku, ktorým sa domáhal, aby súd do rozhodnutia vo veci samej uznesením odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. O návrhu povinného na odklad vykonateľnosti ani o žalobe povinného na zrušenie rozhodcovského rozsudku nebolo do dňa podania návrhu na zastavenie exekúcie rozhodnuté, aj keď žalobca (povinný) v konaní riadne pokračuje a uhradil aj súdny poplatok za podaný návrh. Okresný súd Bratislava V vedie toto konanie pod sp. zn. 29Cr/34/2018. Povinný nemá akýkoľvek vplyv na dĺžku rozhodovania Okresného súdu Bratislava V o podanej žalobe a návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, ktorý má tvoriť exekučný titul v tejto právnej veci. Zo svojej pozície uskutočnil všetky právne kroky k tomu, aby o podanej žalobe a hlavne o podanom návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti bolo rozhodnuté vrátane podania žiadosti o skoré rozhodnutie a vytýčenie termínu pojednávania s nulovým výsledkom (ku dňu 30.04.2019). Na preukázanie tejto skutočnosti povinný predložil sťažnostnému súdu „žiadosť žalobcu o vytýčenie termínu pojednávania - urgencia rozhodnutia o návrhu na odklad vykonateľnosti zo dňa 15.04.2019“. Za takejto situácie je podľa povinného argumentácia vyššieho súdneho úradníka o tom, že povinný nepreukázal dôvod pre zastavenie exekúcie (pretože konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V nie je právoplatne skončené) neprípustná a z ústavného hľadiska neudržateľná. Zdôraznil, že prietahy Okresného súdu Bratislava V v tomto konaní mu nemôžu byť na ťarchu. Vyšší súdny úradník sa na viac v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nevyšporiadal s ostatnými námietkami povinného, ktoré uviedol vo svojom návrhu na zastavenie

exekúcie zo dňa 10. 10. 2018, pričom sa obmedzil iba na zisťovanie stavu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 29Cr/34/2018. Ďalej zdôraznil, že základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Vykonateľnosť exekučného titulu sa skúma ex offa, a to tak z formálnej stránky ako aj zo stránky materiálnej. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania. Súd je v exekučnom konaní v ktoromkoľvek štádiu povinný skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ako aj zhodu návrhu na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to nielen v štádiu preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie, ale aj v celom priebehu exekučného konania. Predložený rozhodcovský rozsudok podľa povinného nemôže byť vykonateľným exekučným titulom, nakoľko v procese, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bol porušený zákon v neprospech povinného. Nakoľko rozhodcovský rozsudok sa do dnešného dňa nestal materiálne ani formálne vykonateľným, nemôže byť zákonným exekučným titulom. V tejto súvislosti povinný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3CdO/164/1996 zo dňa 27.01.2007. Exekučný súd má podľa povinného v zmysle ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku právomoc preskúmať exekučný titul (v tomto prípade rozhodcovský rozsudok) z pohľadu, či tento exekučný titul nebol vydaný v rozpore s hmotným právom. Exekučný súd mal povinnosť už pred vydaním poverenia na uskutočnenie exekúcie preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučný titul a mal zistiť rozpor týchto listín so zákonom a žiadosť oprávneného o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietnuť. Ak teda prvostupňový súd zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie s odôvodnením, že nie je oprávnený preskúmať zákonnosť exekučného titulu, je jeho rozhodnutie alibistické, zjavne arbitrárne a v rozpore s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR. Za najzávažnejšie vady exekučného titulu povinný považuje nedostatok právomoci rozhodcovského súdu rozhodovať spor medzi účastníkmi zmluvy o predaji rafinérskych produktov zo dňa 05.12.2014, a to jednak z dôvodu zániku zmluvy zo dňa 05.12.2014 v celom rozsahu s prihliadnutím na účinky kvalifikovaného odstúpenia od zmluvy zo dňa 05.12.2014 a tiež z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky. Ustanovený rozhodca nebol v rozhodcovskom konaní oprávnený vyhodnocovať platnosť resp. neplatnosť odstúpenia od zmluvy (a to ani v prípade keby bola zmluva a v nej obsiahnutá rozhodcovská doložka platná) vzhľadom na to, že spor o platnosť resp. neplatnosť právneho úkonu odstúpenia od zmluvy nie je možné skončiť zmierom, keďže o platnosti právneho úkonu nie je možné uzatvoriť dohodu o urovaní v zmysle ust. § 585 Obč. zák. ani súdny zmier. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný voči osobe, ktorá nebola v konaní pasívne vecne legitimovaná. Povinný ukončil svoju podnikateľskú činnosť ku dňu 15.11.2016 z dôvodu uzatvorenia zmluvy v zmysle ust. § 476 ods. 1 Obch. zák.. Okrem toho, že povinný existenciu akejkoľvek pohľadávky oprávneného kategoricky popiera, je zrejmé, že akékoľvek uplatňovanie nárokov oprávneného voči povinnému z titulu zákonného ručenia podľa ust. § 477 ods. 3 Obch. zák. v rozhodcovskom konaní nie je prípustné vzhľadom na nedostatok právomoci rozhodcu rozhodovať takýto spor (nedostatok arbitrability), nakoľko rozhodcovská doložka sa môže vzťahovať len a výlučne na rozhodovanie sporov zo zmluvy, nie zo zákona. Predmetný exekučný titul tak bol vydaný v rozpore so zákonom a výkon práv z rozhodcovskej doložky považuje povinný za nezlučiteľný s dobrými mravmi. Ďalej povinný namietal, že aj rozhodcovská doložka je neprijateľná a tým absolútne neplatná. Nebola dojednaná individuálne a povinný zjavne nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť. K ďalším dôvodom nezákonnosti exekučného titulu povinný v podrobnostiach poukázal na obsah podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku a žiadal, aby sa súd s jej obsahom podrobne oboznámil s prihliadnutím na skutočnosť, že exekučný súd je oprávnený preskúmať exekučný titul aj po hmotnoprávnej stránke. Povinný ďalej doplnil, že mu vyšší súdny úradník v tomto konaní tým, že sa meritórne nezaoberal všetkými námietkami, ktoré voči exekúcii vzniesol, odňal možnosť konať pred súdom. Právny záver vyššieho súdneho úradníka uvedený v odôvodnení napadnutého uznesenia nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Jeho aplikácia práva bola plná rozporov a v podstate viedla k vylúčeniu možnosti povinného domáhať sa ochrany svojich práv. Povinný poukazuje na to, že v konaní na súde prvej inštancie išlo nie len o vecnú nesprávnosť, ale aj o nedostatky v skutkových zisteniach, pretože v tomto konaní nebol riadne zistený skutkový stav. Dokazovanie v podstatných smeroch nebolo na súde prvého stupňa riadne vykonané, resp. skutkový stav, ktorý bol v priebehu konania zistený, bol pri aplikácii práva ignorovaný a ignorované boli aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

7. Oprávnený sa vo vyjadrení k sťažnosti povinného plne stotožnil s výrokovou časťou aj s odôvodnením napadnutého uznesenia. Podľa zhrnutia jeho vyjadrenia ani napadnuté uznesenie ani konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, netrpí žiadnymi vadami, pre ktoré by mohlo byť zrušené alebo zmenené.

Oprávnený je toho názoru, že žiadna z námietok povinného nie je dôvodná. Z podania povinného je zrejmé, že je podané čisto účelovo s cieľom brániť uspokojeniu nároku oprávneného.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu,71) pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

14. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná.

15. Pravidlá núteného výkonu súdnych rozhodnutí slúžia na prvom mieste k presadeniu existujúcich právnych princípov, na ktorom je postavený právny poriadok Slovenskej republiky. Nútený výkon rozhodnutia o obsahu súkromnoprávneho vzťahu je k dispozícii oprávnenému. Výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu časť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, inak by záruky, ktoré toto ustanovenie ustanovuje a ktoré v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy Ústavy Slovenskej republiky vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, stratili svoj dôvod na existenciu v Ústave Slovenskej republiky. Preto právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu (či už všeobecného alebo rozhodcovského), ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (Nález ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000, z 13. júla 2000). V exekučnom konaní sa len vykonáva to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom.

16. Zásadnou sťažnostnou námietkou povinného bolo jeho tvrdenie, že súd sa v rozpore so zákonom odmietol zaoberať materiálnou stránkou vykonateľnosti exekučného titulu a jeho zákonnosťou z pohľadu hmotného práva.

17. Je nutné prisvedči názoru povinného, že základným procesným predpokladom oprávňujúcim oprávneného na podanie návrhu na vykonanie exekúcie a následného vydania poverenia na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi zo strany súdu, je existencia vykonateľného rozhodnutia. Vykonateľnosť exekučného titulu z oboch jeho stránok (materiálnej aj formálnej) právna teória stotožňuje s vlastnosťou exekučného titulu, ktoré ho robí spôsobilým na jeho nútený výkon prostredníctvom exekúcie. Vykonateľnosťou sa tak vo všeobecnosti rozumejú účinky rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. S materiálnou stránkou vykonateľnosti exekučného titulu súvisí aj posúdenie právomoci rozhodcu vydať rozhodcovský rozsudok a teda aj posúdenie platnosti rozhodcovskej doložky. V posudzovanom prípade sťažnostný súd nezistil, že by rozhodcovská doložka ku dňu začatia rozhodcovského konania nebola vôbec uzavretá, bola uzavretá neplatne, či došlo k jej zániku. Vychádzal pri tom z poznania, že rozhodcovské konanie je založené na zásade zmluvnej voľnosti, ktoré ponecháva v moci strán, či medzi sebou uzavrú rozhodcovskú zmluvu (doložku), čím dôjde k vyňatiu ich sporu o majetkové právo z právomoci súdu. Sťažovateľ s takýmto postupom preukázateľne súhlasil, keď rozhodcovskú doložku tvoriacu súčasť Zmluvy o predaji rafinérskych produktov (ďalej v texte iba „Kúpna zmluva“ alebo „Zmluva“) uzatvorenej v zmysle § 409 a nasl. zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka dňa 05. 12. 2014 medzi oprávneným ako predávajúcim a povinným ako kupujúcim podpísal, pričom v exekučnom konaní netvrdil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali či poukazovali na to, že proces dojednania rozhodcovskej doložky by bol v rozpore s dobrými mravmi (resp. zásadami poctivého obchodného styku). Bolo nepochybne na sťažovateľovi, aby akékoľvek námietky k obsahu rozhodcovskej doložky vyjadril pred tým, než takúto zmluvu podpísal, prípadne aby rozhodcovskú doložku v takomto znení s oprávneným nepodpísal a ponechal rozhodovanie o ich sporných nárokoch všeobecným súdom. Súd preskúmal aj znenie rozhodcovskej doložky v kúpnej zmluve podľa ktorej: „Akékoľvek spory medzi zmluvnými stranami, ktoré vzniknú v súvislosti s touto Zmluvou, vrátane akýchkoľvek otázok týkajúcich sa je porušenia, ukončenia, existencie, platnosti a práv z tejto Zmluvy vyplývajúcich, ktoré nevyriešia zmluvné strany zmierom do tridsiatich (30) dní odo dňa, keď jedna Zmluvná strana dostala od druhej Zmluvnej strany písomné oznámenie so žiadosťou o vyriešenie sporu zmierom, budú predložené žalobcom na rozhodnutie v rozhodcovskom konaní ktorémukoľvek z nasledovných rozhodcov: JUDr. Michal Piják, advokát, Ulica sv. Vincenta 2, 821 03 Bratislava, Mgr. Marcel Drgon, advokát, Jesenského 2, 814 99 Bratislava. Ak zvolený rozhodca funkciu odmietne alebo mu bude vo výkone činnosti brániť zákonná prekážka, žalobca predloží spor druhému rozhodcovi. Ak obaja rozhodcovia uvedení v tomto bode funkciu odmietnu alebo im bude vo výkone činnosti brániť zákonná prekážka, žalobca predloží spor na rozhodnutie tomuto stálemu rozhodcovskému súdu: Rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie, so sídlom. Rajska 15/A, 811 08 Bratislava. Zmluvné strany sa rozhodnutiu vydanému v rozhodcovskom konaní podriaďia s tým, že takéto rozhodnutie bude pre Zmluvné strany konečné a záväzné. Zmluvné strany sa dohodli, že konanie pred rozhodcom sa bude riadiť zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov a nasledovnými pravidlami: sporu rozhodne rozhodca bez nariadenia ústneho a verejného pojednávania. To neplatí, ak rozhodca dospeje k záveru, že je potrebné vykonať dôkaz výsluchom svedka; rozhodca rozhoduje na základe dôkazov predložených účastníkmi.“ Podľa predbežného posúdenia sťažnostného súdu rozhodcovská doložka v tomto znení spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to náležitosti osoby, náležitosť vôle, prejavu, pomeru vôle a prejavu a náležitosť predmetu právneho úkonu. Týmto posledne uvedenými náležitosťami sú možnosť predmetu právneho úkonu (§ 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a jeho dovoľnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka). Povinný súdu nevysvetlil, prečo by uzavretie rozhodcovskej doložky medzi podnikateľmi malo byť v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ani žiadnym iným spôsobom nepreukázal jej neplatnosť. Rovnako súd konštatuje, že aj k výberu rozhodcu ad hoc došlo transparentným spôsobom, keď priamo v rozhodcovskej doložke boli určené rozhodcovia a spôsob ich výberu. Pre sťažnostný súd bolo podstatné aj zistenie, že ani prípadné platné odstúpenie od hlavnej zmluvy sa nedotýka rozhodcovskej doložky, ktorá bola jej súčasťou, keďže sa zmluvné strany (oprávnený a povinný) nedohodli inak (§ 5 ods. 3 ZoRK). Na podklade obsahu rozhodcovského rozsudku mal sťažnostný súd za osvedčené, že rozhodcovský súd argumentačne presvedčivým a zákonne súladným spôsobom prejudiciálne posúdil existenciu svojej právomoci na rozhodnutie sporu medzi oprávneným a povinným, kde sa dostatočným spôsobom vysporiadal s namietanými dôvodmi neplatnosti rozhodcovskej doložky vrátane otázky odstúpenia povinného od zmluvy zo dňa 05.12.2014, prolongácie zmluvy podľa jej článku VI. ods. 2, či účinkami Zmluvy o predaji podniku zo dňa 07. 07. 2017 (odseky 57 až 74 rozhodcovského rozsudku). Nie je dôvodná ani obrana povinného, že dojednanie

rozhodcovskej doložky je potrebné posúdiť ako neprijateľnú podmienku zmluvy, na podklade ktorej nemohla byť založená právomoc rozhodcovského súdu a predložený exekučný titul tak nemôže tvoriť zákonný podklad pre vedenie exekučného konania. Sťažnostný súd sa pri posudzovaní tejto námietky povinného stotožnil s právnymi závermi súdu v napadnutom uznesení a ani na podklade podanej sťažnosti nezistil žiadny dôvod na to, aby sa odchyli od logických argumentov a relevantných záverov obsiahnutých v odôvodnení tohto uznesenia, podľa ktorých povinný nebol pri uzatváraní rozhodcovskej doložky v pozícii spotrebiteľa a preto mu neprináleží ochrana súdu z pozície slabšej strany záväzkového vzťahu. V odseku 58 exekučného titulu sa uvádza, že „námietka žalovaného, že rozhodcovská zmluva je neplatná z dôvodu, že sa na jej formulácii nijako nepodieľal, neobstojí, pretože ... ide o právny vzťah medzi dvoma podnikateľmi, v ktorom nie je žiadna zo strán chráneným slabším účastníkom. Obaja účastníci disponovali rovnocennou zmluvnou voľnosťou, ktorú ... obaja rovnako slobodne a vážne podpisom zmluvy uplatnili.“ Pokiaľ rozhodcovský súd posúdil vzťah medzi účastníkmi tohto konania ako obchodnoprávny, týmito závermi je viazaný aj exekučný súd. Na viac z obsahu rozhodcovského rozsudku vyplýva, že povinný počas konania neuviedol, že pri uzatváraní dotknutej úverovej zmluvy s oprávneným vystupoval v pozícii spotrebiteľa a túto skutočnosť netvrdil ani v exekučnom konaní. V tomto štádiu konania preto exekučný súd nemohol prihliadnuť na túto námietku povinného, ktorá by mohla mať relevanciu iba v prípade, ak by vzťah medzi ním a oprávneným bolo možné považovať za spotrebiteľský. Existenciu platnej rozhodcovskej doložky mal preto súd za spoľahlivo osvedčenú. Aby bolo možné predložený exekučný titul považovať za materiálne vykonateľný, musí v ňom byť vymedzený rozsah a obsah povinnosti, ku ktorých splneniu smeruje aj následný výkon rozhodnutia. Je tomu tak preto, aby vykonávajúci orgán vedel, čo vlastne má byť vynútené, a aby nemusel iba v priebehu exekúcie zisťovať, čo je obsahom uloženej povinnosti. Exekučnému súdu teda prináleží posúdiť, či exekučný titul ukladá povinnému povinnosti, ktoré je možné uskutočniť, a to najmä, či uložená povinnosť zodpovedá možným spôsobom exekúcie, či je táto povinnosť konkretizovaná dostatočne určito a pod. Pri skúmaní materiálnej vykonateľnosti rozhodnutia vychádza súd predovšetkým z jeho výroku (obsah rozhodnutia súd vyjadruje vo výroku rozhodnutia), prípadne i z jeho odôvodnenia, avšak len za účelom výkladu výroku. Výrok exekučného titulu nie je možné akýmkoľvek spôsobom meniť. Výrok predloženého exekučného titulu znie: „Žalovaný (povinný, pozn. sudcu) je povinný zaplatiť žalobcovi (oprávnenému, pozn. sudcu) 24 462,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,61% p.a. z 24 462,- € od 22. 12. 206 do zaplatenia na účet žalobcu ... a nahradiť žalobcovi trovy rozhodcovského konania vo výške 824,36 € a nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške spolu s DPH 1482,85 na účet právneho zástupcu žalobcu ..., všetko v lehote 3 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku.“ Súd po preskúmaní výroku rozhodcovského rozhodnutia dospel k záveru, že exekučný titul spĺňa všetky predpoklady materiálnej vykonateľnosti, rozhodcovský súd disponoval právomocou na jeho vydanie, jeho výrok je presný, určitý a zrozumiteľný, pričom nevzbudzuje žiadne pochybnosti o tom, aká povinnosť má byť na jeho základe splnená, v akej lehote, a aká osoba je na splnenie tejto povinnosti zaviazaná. Na základe uvedeného výkladu preto súd dospel k záveru, že absenciu materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu povinný nepreukázal.

18. V reakcii na argumentáciu povinného v podanej sťažnosti je potrebné zdôrazniť, že povinný nesprávne zamieňa povinnosť súdu skúmať materiálnu stránku vykonateľnosti exekučného titulu s povinnosťou súdu vykonať vecný prieskum exekučného titulu. Povinný v podanej sťažnosti výslovne uviedol, že: „exekučný súd má v zmysle ust. § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku právomoc preskúmať exekučný titul (v tomto prípade rozhodcovský rozsudok) z pohľadu, či tento exekučný titul nebol vydaný v rozpore hmotným právom“. Tento názor povinného je nesprávny. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje procesný prostriedok obrany povinného proti neoprávnene začatej alebo ďalej vykonávanej exekúcii, nesmeruje proti exekučnému titulu. Z toho je zrejmé, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal samotný exekučný titul per se. Naopak, exekučným titulom je exekučný súd viazaný. Exekučný súd nesmie vykonávať meritórny prieskum predloženého exekučného titulu, na takýto prieskum nemá zo zákona žiadnu právomoc a vo vzťahu k rozhodcovským súdom nepôsobí ako opravná inštancia. Všetky námietky a dôkazy relevantné vo vzťahu k súdnemu usporiadaniu práv medzi povinným a oprávneným mali byť predložené rozhodcovskému súdu, exekučný súd im preto v tomto štádiu konania nemôže pripísať žiadnu relevanciu, keďže ani prípadné vady tohto konania so do exekučného konania neprenášajú. Sťažnostný súd preto zdôrazňuje, že zákonná konštrukcia núteného výkonu rozhodnutia podľa aktuálnej právnej úpravy ustanovujúca viazanosť exekučného súdu exekučným titulom vylučuje, aby exekučné konanie akýmkoľvek spôsobom nahrádzalo konanie nachádzacie. Povinný preto nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie žiadať exekučný súd o prehodnotenie výsledkov dokazovania v rozhodcovskom konaní, keďže návrh na

zastavenie exekúcie nemôže už z hľadiska jeho účelu a systematického zaradenia pôsobiť ako opravný prostriedok proti rozhodcovskému rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní, keďže toto bolo podľa vôle účastníkov jednoinštančné. Túto argumentáciu je potrebné uplatniť aj vo vzťahu k obrane povinného, podľa ktorej rozhodcovský rozsudok bol vydaný voči osobe (povinnému), ktorá nebola pasívne vecne legitimovaná. Skutočnosť, že rozhodcovský súd konal s povinným v postavení žalovaného a žalobe vyhovel, znamená, že dospel k záveru, že z hľadiska jeho hmotnoprávneho postavenia je povinný vo veci pasívne vecne legitimovaný. Týmito závermi je viazaný aj exekučný súd. Zákon o rozhodcovskom konaní nie je možné obchádzať v predstave, že je možné následne nájsť ochranu v exekučnom konaní s výnimkou prípadov argumentačne mimoriadne silných (predovšetkým ústavnoprávných), teda v prípadoch, ak má byť vykonaný rozhodcovský nález, ktorý je svojím obsahom v kolízii so základnými princípmi demokratického právneho štátu. Tak by tomu mohlo byť jedine v prípade, ak by exekúcia viedla k vynúteniu povinnosti, ktorá je celkom v rozpore s hmotným právom, čo však nie je daný prípad. Akýmkoľvek námietkam týkajúcim sa právneho posúdenia sporu medzi oprávneným a povinným (napr. pasívna legitimácia povinného, výška zmluvnej pokuty a pod.) preto súd nemohol pripísať žiadnu relevanciu.

19. Sťažnostný súd súhlasí aj s tými závermi napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemá žiaden vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť predloženého exekučného titulu (§ 40 ods. 3 ZoRK). Zákon síce umožňuje súdu na základe návrhu žalobcu podľa cit. ustanovenia odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú na to splnené podmienky, avšak samotný návrh na odklad vykonateľnosti nemá žiaden účinok vo vzťahu k vykonateľnosti exekučného titulu a to až do času, kým súd o tomto návrhu rozhodne. Pokiaľ by súd konajúci o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku rozhodol o odklade vykonateľnosti exekučného titulu, táto skutočnosť je dôvodom na odklad exekúcie podľa § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku. Upovedomenie o odklade exekúcie v takom prípade vydáva súdny exekútor (§ 61h ods. 1 Exekučného poriadku). Sťažovateľ žiadnu príliehavú argumentáciu ohľadom správnosti prijatého právneho názoru súdu nepredniesol, a ani sťažnostný súd nemá čo vytknúť obsahovo správnym záverom súdu k tejto otázke. Súd v danom prípade vychádzal z právnu praxou akceptovaného názoru, že dôvodom pre zastavenie exekúcie nemôže byť bez ďalšieho podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, keďže podanie takejto žaloby zo zákona nemá odkladný (suspenzívny) účinok a ani exekučný súd sám nemôže prezumovať výsledok tohto konania (zrušenie exekučného titulu) v podobe zastavenia exekúcie. Samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nepreukazuje ani zánik resp. neexistenciu hmotného práva, ktoré bolo oprávnenému priznané exekučným titulom. Sťažnostný súd v tejto súvislosti dopĺňa, že v prípade rozhodcovského konania sa jedná o konanie celkom osobitnej povahy a žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je riadnym a ani mimoriadnym opravným prostriedkom. Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu (k tomu porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26. 09. 2011). Sťažnostný súd ku dňu vydania tohto rozhodnutia zisťoval stav konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 29Cr/34/2018 v spore povinného proti oprávnenému o zrušenie rozhodcovského rozsudku a o návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Okresný súd Bratislava V súdu oznámil, že ani o podanej žalobe a ani o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku doposiaľ nebolo rozhodnuté. Pokiaľ má potom oprávnený k dispozícii vykonateľný rozhodcovský rozsudok, ktorý nebol v predpísanom konaní zrušený, je oprávnený domáhať sa aj jeho núteného výkonu. Opačný výklad by bol v rozpore s primárnym účelom exekučného konania, ktorým je rýchle a efektívne uspokojenie judikovaného nároku oprávneného. V značnej miere zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň neprihliadať na záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo na podklade spôsobilého exekučného titulu žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04).

20. Neobstoja ani námietky povinného, že napadnuté rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené. Vyšší súdny úradník sa v konaní zaoberal každou právne významnou námietkou zo strany povinného a hodnotil jej prípadnú relevanciu z pohľadu platných právnych predpisov a dostatočným spôsobom

nevyhnutým pre prijatie zákonného a spravodlivého rozhodnutia sa s nimi aj vysporiadal. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Závery napadnutého uznesenia sťažnostný súd považuje za zákonné, konzistentné, logické a bez vnútorných rozporov.

21. Pre úplnosť súd dodáva, že pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie nevykonáva dokazovanie, skutočnosti potrebné na rozhodnutie sa dokladajú predovšetkým formalizovaným spôsobom (§ 48, § 52, § 53 Exekučného poriadku), súd si tak vedomosť o skutočnostiach rozhodných pre posúdenie návrhu na vykonanie exekúcie získava šetrením, nie dokazovaním. Rovnako postupuje aj pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie ako aj v konaní o sťažnosti, pokiaľ jeho činnosť spočíva predovšetkým v právnom posúdení veci. Inštitút núteného výkonu rozhodnutia možno uplatniť až vtedy, keď nie je zo strany povinného oprávnenému poskytnuté judikované plnenie riadne a včas a vzhľadom na svoju ochrannú a donucovaciu funkciu vo vzťahu k realizácii už judikovaného práva poskytuje oprávnenému oproti povinnému silnejšie postavenie a preto povinnosť preukázať dôvody neprípustnosti exekúcie spočívajú na pleciach povinného. Nie je preto správne ani tvrdenie povinného, že nebol riadne zistený skutkový stav, prípadne dokazovanie v podstatných smeroch nebolo na súde prvého stupňa riadne vykonané, keď povinný, na ktorom leží dôkazné bremeno preukázania dôvodu na zastavenie exekúcie, netvrdil v konaní žiadne také skutočnosti, ktoré by si vyžadovali doplnenie skutkových zistení, resp. doplnenie dokazovania a ani žiadne iné dôkazné prostriedky neoznačil a doplnenie dokazovania v žiadnom smere nežiadal. Skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný, bol dostatočne zistený za účelom posúdenia dôvodnosti návrhu povinného na zastavenie exekúcie, keď úlohou súdu bolo posúdiť materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu, vplyv podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku na výkon exekúcie nariadenej na jeho podklade a námietky povinného týkajúce sa nesprávnosti exekučného titulu z hľadiska hmotného práva. Súd v tejto súvislosti opätovne akcentuje, že viazanosť súdu exekučným titulom vylučuje vykonanie dokazovania ohľadom správnosti záverov súdu prezentovaných v exekučnom titule a preto v tomto smere ani dokazovanie exekučným súdom nemohlo byť vedené. Rovnako je potrebné povinnému pripomenúť koncentráciu konania upravenú v ust. § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, kde zákon ukladá povinnému už v návrhu na zastavenie exekúcie uplatniť všetky skutočnosti, ktoré môže ku dňu podania takéhoto návrhu uplatniť. Na žiadne ďalšie (oneskorené) tvrdenia povinného exekučný súd zásadne neprihliada. Je potom zrejmé, že rozhodovacia činnosť v danom prípade spočívala výlučne v právnom posúdení veci, bez potreby doplniť dokazovanie, keďže listiny založené v súdnom spise poskytli súdu dostatočný podklad pre prijatie spravodlivého rozhodnutia.

22. Záverom súd dopĺňa, že pokiaľ povinný v podanej sťažnosti tvrdil existenciu odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) f) a h) CSP, toto ustanovenie sa vzťahuje na podanie odvolania a nie je priamo aplikovateľné na konanie o sťažnosti, keďže inštitút sťažnosti zákonodarca nezaradil do katalógu opravných prostriedkov. Súd sa preto v odôvodnení napadnutého uznesenia zaoberal len konkrétne formulovanými námietkami povinného proti exekúcii, ktoré však nesubsumoval pod konkrétne odvolacie dôvody, keďže úprava odvolacieho konania na konanie o sťažnosti nedopadá.

23. Na základe uvedeného výkladu súd dospel k záveru, že povinný ani v konaní o sťažnosti neuviedol a nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Z uvedených dôvodov súd podanú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 CSP zamietol, pretože nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie. Oprávnený sa tak v exekučnom

konaní len domáha vymozenia toho, čo mu priznáva vykonateľný exekučný titul podľa § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Pre úplnosť súd dodáva, že v prípade zrušenia exekučného titulu môže povinný opätovne podať návrh na zastavenie exekúcie.

24. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne

25. Podľa § 255 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

26. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

27. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

28. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymozenie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

29. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnil. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil a ani nevyčísli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani si ich nevyčísli, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Prihliadol najmä na skutočnosť, že exekučné konanie je ovládané dispozitívnym princípom a exekučný súd nesmie viesť exekúciu voči povinnému v rozsahu, ktorý oprávnený nepožaduje. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenému voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).